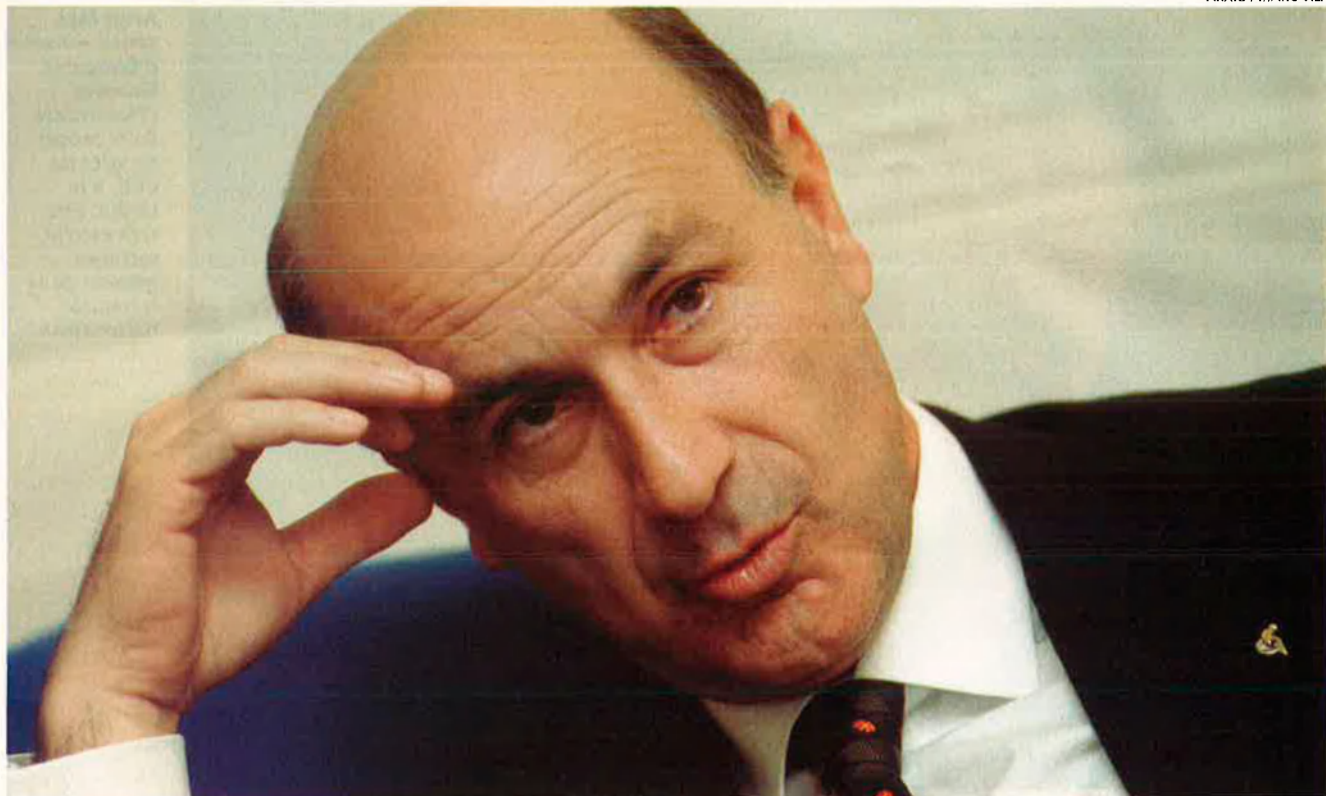

ARXIU / MARC VILA

Josep Antoni Duran i Lleida

Cas i partit a part

President del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya, Josep Antoni Duran i Lleida, nascut a Alcampell el 1952, és casat i pare de tres filles. Llicenciat en Dret, va entrar a formar part d'Unió Democràtica de Catalunya el 1974 i presideix el Comitè de Govern d'aquesta formació des de 1982, amb un breu parèntesi en el càrrec entre 1984 i 1987. Va encapçalar la candidatura de CiU per Lleida a les municipals de 1979, quan va ser derrotat pel socialista Antoni Siurana, i entre 1986 i 1987 va ser membre del Parlament Europeu. Va anar a les generals de 1982, 1986 i 1989 i a les autonòmiques del 1999.

Conseller de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya en el darrer *govern Pujol*. És la segona conselleria en l'ordre protocol·lari, després de la de Presidència. Va rebre aquest nomenament en clara correspondència amb el paper destacat que va assumir en la campanya per les autonòmiques de la tardor del 99. En un equilibri de poders digne d'un enginyer de mines, Pujol va crear dues superconselleries, la de Mas i la de Duran, per reforçar el pes polític de tots dos dirigents, i buida de competèn-

cies la Conselleria de Presidència, un cop abandonada per Xavier Trias.

Duran i Lleida s'ha anat guanyant el respecte de Jordi Pujol a mesura que ha anat fent del soci petit de Convergència un partit amb cara i ulls, i el més important, amb la voluntat de configurar-se com a opció política amb identitat pròpia. La Unió d'avui dista molt de la que mossèn Joan Carrera o Anton Canellas van presidir durant els primers anys del post-franquisme, gairebé sotmesa per complet als dissenys de Pujol i amb l'única voluntat, fruit del romanticisme o la nostàlgia, de preservar el nom del partit com si aquest es tractés de l'única herència que els fundadors van deixar, quan el van crear el 1931. Duran i Lleida ha potenciat aquest vessant històric del seu partit, així com també ha defensat la seva inequívoca vocació europea, la qual només es va veure tacada el 1986, amb Concepció Ferrer a la presidència del Comitè de Govern d'UDC i amb Duran a l'oposició del partit. Aquella direcció d'Unió va fer costat a Jordi Pujol en la seva actitud contra el "sí" en el referèndum d'ingrés d'Espanya a l'OTAN, fruit de la bel·ligerància que aquest dispensava per aquelles dates als socialistes,

els primers

amb el cas *Banca Catalana* encara calent. Duran, i quatre membres més del Consell Nacional del seu partit, va votar a favor de la integració, i es va oposar això sí, als 49 membres del Consell que van votar segons la indicació de Ferrer i Pujol.

Les immillorables relacions de Duran i Lleida amb el PNB, i en especial amb Xabier Arzalluz i José Antonio Ardanza (qui a l'estiu ha estat més d'una vegada a la casa que Duran té a Aiguablava, a la Costa Brava) han ajudat a no trencar mai del tot els vincles que han d'existir entre els dos nacionalismes dominants a Catalunya i Euskadi, ja que al contrari del que podria semblar, les relacions CDC-PNB (i concretament durant molt de temps, Roca-PNB) mai han estat bones, exceptuant un bon *feeling* entre Pujol i Arzalluz, i ja avui dia també, entre aquest i Esteve. Duran també ha servit de cordó umbilical entre Catalunya (CiU) i Europa, ja que gràcies a les cimeres semestrals que celebren els primers ministres europeus de la Internacional Democristiana (inscrites al Partit Popular Europeu), el líder d'Unió ha tingut més contacte amb personatges com ara Helmut Kohl que no el mateix Pujol, que tenia més a l'abast els presidents dels länders alemanys.

A part d'aquests immillorables contactes, el líder d'Unió i la seva formació política sovint van servir a Pujol d'escut enfront de Roca, qui sempre que podia canalitzava les seves iras cap als democristians, i els feia responsables dels problemes interns de la coalició. Aquesta tàctica la va fer servir fins l'últim moment, ja que cal recordar que la renúncia de Roca a presentar-se a la Secretaria General del partit el 1992 es va assenyalar com a conseqüència de la pressió de Duran i UDC per a escalar posicions a qualsevol preu dins la coalició. Aquests atacs, en realitat, eren tota una campanya de publicitat per als democristians. Pujol ho sabia, però aleshores no ho trobava perillós. Avui dia, però, la situació és ben diferent. D'ençà del 1991 Unió augmenta progressivament, any rere any, en nombre de militants, i en conseqüència a partir d'aquell any comencen els conflictes a l'hora de confeccionar les llistes municipals, a les quals ara els d'UDC reclamen com a mínim el 25% de representació estipulat en l'acord de coalició. En alguns pobles, Unió i Convergència es presenten per separat, i en d'altres la presència d'Unió arriba a superar la de CDC. Duran i Lleida s'ha revelat com un polític hàbil, que ha utilitzat tota la influència i confiança que Pujol li va donar en instaurar reunions periòdiques i consultes a l'hora de nomenar i prendre decisions que l'equiparaven a Roca. Així, ara, Duran es presenta com un perill, evidentment no per Pujol, però sí pel partit d'aquest. Amb tots els polítics més destacats que havia tingut CDC jubilats, Duran s'erigeix davant l'opinió pública com el *número dos* de la coalició i com a possible successor del president català. Duran re-

clama protagonisme, i Pujol no li'l pot negar com ho faria a un membre del seu partit, tenint en compte els vincles de Duran a la Internacional Democristiana (amb una influència, i uns interessos i vincles econòmics que veuen en Duran el seu més bon defensor a Catalunya). A més, les relacions entre Duran i l'actual inquilí de la Moncloa són ara preferents enfront de les que aquest té amb el president català. Això públicament no es posa de manifest, però de tots és coneguda l'escenificació que Aznar, junt amb Rato i Sánchez Llibre, (amics i companys d'esquí a Vaquèira Beret) van protagonitzar en *bermudes* a la casa de Duran a Platja d'Aro, poc abans dels famosos "pactes del Majestic" CiU-PP. Com tampoc no s'escapa a ningú l'ofensiva de Duran cara amb vista al post-pujolisme (terme que ell mateix ha gosat esmentar, sense ser fulminat per cap raig) començant a prendre posicions al Parlament de Catalunya amb l'objectiu de potenciar la seva projecció sobre l'electorat català. Aquest últim pas, però, es va fer de forma potser massa ostentosa i desafiant, i d'aquesta manera Pujol es va negar en ro-

dó a acceptar Duran com a número dos de la seva candidatura al Parlament. Unió, que sap jugar les seves cartes, ho va potenciar i va col·locar Duran com a número vuit de la llista, mostrant així clarament la seva disconformitat i projectant, ja abans de ser elegits, una independència d'actuacions prou manifesta.

Aquestes passes, junt amb d'altres com la dedicació absoluta que Josep Sánchez Llibre dóna a Unió des de la secretaria d'organització del partit, són moviments tàctics que no deixen d'inquietar Pujol, no tant per l'èxit que poden reportar a Unió, com pel mal que poden fer a Convergència. Pujol, així, de moment opta per potenciar decididament Convergència i els seus dirigents enfront del seu soci minoritari, i evita que qualsevol gest cap a Duran fereixi les molt susceptibles actituds dels seus dirigents en aquesta qüestió. Pujol, però, sap que Duran té molt difícil ser el candidat de CiU a la Generalitat, i que en el cas de fer-ho amb Unió com a únic suport es limitaria a millorar els resultats que UDC va obtenir a les primeres eleccions del post-franquisme (el 15 de juny de 1977, UDC va ser la cinquena força al Parlament, amb dos escons i el 5,6% dels vots, i superà només ERC i Coalició Democràtica) i poca cosa més.

El *projecte Duran*, en conseqüència, inquieta bàsicament els dirigents de Convergència que veuen afectada la seva projecció pública a favor de Duran, qui es va consolidant paral·lelament a com ho fa el seu partit. Pujol, però, sap que Unió fora del projecte de CiU ho tindria difícil, i els seus membres veurien com la pluja de càrrecs que avui els toca *per quota*, passaria a millor vida.

Josep Antoni Aira

A la pàgina del costat, Josep Antoni Duran i Lleida, president del comitè de govern d'UDC. La seva incorporació a l'executiu català, com a conseller de Governació i Relacions Institucionals, ha refermat la seva imatge pública de número dos dins de la coalició.

Duran té molt difícil ser el candidat de CiU, i en cas de fer-ho amb Unió es limitaria a millorar els resultats d'UDC el 1977.